

Nr 52.

Av herr **Johansson, Johan Bernhard**, *angående ändring visst syfte av förordningen om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering.*

Enligt 11 § g) i förordningen om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering skall till ledning vid taxeringen varje arbetsgivare, som näst föregående år i sin rörelse eller yrke haft minst fem personer stadigvarande anställda, lämna uppgift om lön- och arvodestagares samt övriga arbetares avlöningsförmåner.

Ur synpunkten av en riktig och rättvis taxering samt för underlåtande av taxeringsmyndigheternas arbete vore det synnerligen önskvärt, om denna uppgiftsskyldighet kunde utsträckas till att gälla arbetsgivare, som haft en eller flere personer stadigvarande anställda i sin rörelse eller yrke. Såsom det nu är, hava taxeringsmyndigheterna beträffande ett avsevärt antal arbetare och andra i privat tjänst anställda personer endast att hålla sig till dessas egna uppgifter om sina inkomster, och i de säkerligen rätt många fall, då den deklaraionspliktige underlåter att lämna några uppgifter alls, blir det helt naturligt synnerligen svårt och förenat med mycket arbete för taxeringsmyndigheten att åstadkomma en riktig taxering. Tiden torde i de flesta fall då endast medgiva en uppskattning på känn, varvid av naturliga skäl taxeringen hålles rätt låg, vilket för dem, som äro anställda hos sådan arbetsgivare, som är uppgiftsskyldig beträffande sina anställda, måste kännas som en orättvisa.

Troligt är också, att om ifrågavarande uppgiftsskyldighet utsträcktes på ovan antytt sätt, detta skulle medföra ökade skatteinkomster för stat och kommun.

Att åstadkomma en fullt rättvis taxering av alla enligt skattelagarna skattepliktiga personer är givetvis förenat med synnerligen stora, för att icke säga oöverkomliga svårigheter. Så torde t. ex. vara förhållandet med alla de mera lösa arbetare, som på grund av sitt yrkes art eller andra

omständigheter ofta byta anställning eller flere gånger om året flytta från ort till ort. Men även beträffande dessa synes en något effektivare taxering kunna åstadkommas genom det här ovan framförda förslaget, om det samma kompletteras med en bestämmelse, att i arbetsgivarens uppgift även skall ingå uppgift om den tid, under vilken den anställning varat, på grund varav den anställde uppburit den uppgivna avlöningsförmånen.

I alla händelser skulle, genom att utsträcka uppgiftsskyldigheten även till mindre arbetsgivare, mycket vinnas för åstadkommande av en rättvis taxering och för underlättande av taxeringsmyndigheternas arbete. Det besvär, som härigenom skulle förorsakas dessa arbetsgivare, vilka väl alla torde vara uppgiftsskyldiga beträffande sina egna inkomster, blir icke så betungande och synes icke böra utgöra hinder för förslagets genomförande.

För arbetarne själva, nämligen de som äro anställda hos uppgiftsskyldiga arbetsgivare och därför i regel torde beskattas till sista öret av sin inkomst, är det givetvis ett intresse, att ej andra arbetare undandraga sig beskattning.

Någon närmare utredning torde icke vara erforderlig för det här väckta förslagets genomförande, utan synes riksdagen kunna redan nu för sin del besluta den härför behövlige ändringen i taxeringsförordningen, vilkens formulering jag anhåller att få överlämnas åt vederbörande utskott.

På grund av vad som sålunda anförts, får jag vördsamt hemställa,

att riksdagen för sin del måtte besluta sådan ändring i förordningen den 28 oktober 1910 om taxeringsmyndigheter och förfarandet vid taxering, att den i § 11 g) av nämnda förordning stadgade uppgiftsskyldighet må utsträckas till att gälla arbetsgivare, som nästföregående år i sin rörelse eller yrke haft någon person stadigvarande anställd, varvid även uppgift skall lämnas om den tid, under vilken den anställning varat, på grund varav den uppgivna avlöningsförmånen uppburits.

Stockholm den 20 januari 1920.

J. B. Johansson,
Fredrikslund.